

Het Goud van Maximiliaan

Een verhaal van Christian Deterink

Deel 1: Miramar Mansion

I. De erfgenaam

Alhoewel David Webster al vele malen de villa van zijn oom had bezocht, werd toch weer verrast door het overweldigende uitzicht dat de grote panoramaramen in de woonkamer boden op de weidsheid van de Stille Oceaan. De villa, Miramar Mansion, was op een spectaculaire plek bovenop de rotsen gebouwd en hier had je niet alleen een spectaculair zicht op de oceaan, maar kon je ook prachtig zien hoe honderd meter beneden je de woeste golven zich stuksloegen op de massieve rotswanden.

Dat zijn oom deze villa op juist deze plaats had laten bouwen, op een verlaten plaats aan de kust circa twintig kilometer ten noorden van San Francisco, verbaasde hem niets. Het gebouw was, zoals gezegd, op de uiterste grens van het land gebouwd en niet alleen op de rotswand, maar daar ook enigszins overheen, alsof het reikte naar iets dat nog verder weg lag. Het weerspiegelde volgens David de tomeloze ambitie die zijn oom, de beroemde en beruchte C. Sterling

Dench, nog steeds kenmerkte en die hem tot een van de succesvolste ondernemers van de Verenigde Staten maakte. Het zicht op de eindeloze voortrollende golven, die zich tegen de rotswand te pletter sloegen, leek te zijn bedoeld om eenieder te herinneren dat, hoe hoog je ook bent gestegen, je altijd op je hoede moet zijn voor krachten die je proberen onderuit te halen en te vernietigen. Net zoals de oceaan het hier uiteindelijk van het land zou winnen en de rotswand, met die villa op haar top, zou verzwelgen. Het zicht op de enorme uitgestrektheid van de Stille Oceaan kon je ten slotte misschien wel beschouwen als een permanente herinnering dat je altijd een zo open mogelijke blik moest houden op de wereld om je heen.

David wendde zich van het panoramaraam af en besepte glimlachend hoe speculatief zijn aannames eigenlijk waren. Al zijn getheoretiseer ten spijt over de villa, had zijn oom zich er nooit over uitgelaten. Het kon evengoed zo zijn dat zijn oom de villa alleen had gebouwd op deze plek om de enige reden dat het er eenzaam en verlaten was. Misschien was dat ook wel plausibeler, want zijn oom was allesbehalve een 'mensen-mens', zoals zijn moeder Maisie zo vaak gezegd had.

David slenterde doelloos door de luxueus en klassiek ingerichte woonkamer, voor de zoveelste keer proberend zich niet te ergeren dat zijn oom zoals gebruikelijk eindeloos op zich liet wachten. Bij de drankentafel schonk hij zich, meer om maar iets te doen te hebben dan iets anders, een bodempje van het een of ander in in een peperduur kristallen glas. Eigenlijk hield hij helemaal niet van sterke drank, in tegenstelling tot zijn oom, maar toch had hij nooit geweigerd een klein glaasje mee te drinken als dat zo uit kwam. Etiquette, zo beschouwde het maar. David hief het glas op naar zijn neus en rook de onmiskenbare scherpe brandgeur van een whiskey.

"Johnny Walker Blue Label", hoorde hij opeens een krakende, maar toch krachtige stem. David schrok en probeerde niet te morsen met zijn glas. Toen hij zich omdraaide, zag hij dat zijn oom in de deuropening van de woonkamer was verschenen, gekleed in de bloedrode zijden kamerjas waarin hij hem wel vaker had gezien. C. Sterling Dench was een lange, magere man met scherpe gelaatstrekken en een priemende blik die alles leek te kunnen doordringen. Hij was een indrukwekkende verschijning; zo iemand die als hij een ruimte binnen trad meteen alle aandacht opeiste. Ondanks zijn gevorderde leeftijd van bijna negentig jaar, leek hij nog nauwelijks te hebben ingeboet aan 'presence' en levenskracht. David had zich al meerdere malen afgevraagd of zijn oom misschien wel werkelijk nooit zou doodgaan. Louter en alleen door de dood, die Naamloze figuur met zijn zeis, met alleen zijn wilskracht de toegang tot zijn huis te ontzeggen.

“Oom Sterling”, zei David.

“David”, zei Dench, in een begroeting waaruit geen enkele warmte sprak; als het sowieso al een begroeting was en geen zakelijke vaststelling, “schenk mij eens een glas in.” Hij was de kamer in gelopen en gaan zitten in één van de fauteuils, een antieke Louis XIV.

David deed snel wat van hem gevraagd werd, liep naar zijn oom toe om het hem te overhandigen en ging hierna voorzichtig op de bank tegenover zijn oom zitten. Dench liet de whiskey met gesloten ogen door zijn mond spoelen. Toen hij zijn ogen weer opende, viel zijn blik weer op David en zei hij: “David”, alsof hij diens aanwezigheid alweer was vergeten. Maar David wist wel beter: zijn oom ontging niets en deze hele scene diende geen enkel ander doel dan om vast te stellen dat er maar één persoon was hier die bepaalde wat er gebeurde. David wist inmiddels ook voldoende van de grillen van zijn oom, dat hij nu werd geacht te spreken.

“Cochrane vroeg me dat u had gevraagd of ik me bij u wilde melden vanavond”, zei hij snel. Hij bedoelde MacAllister “Mac’ Cochrane, de CFO van Dench Corporation. David had hem de afgelopen twintig maanden dat hij direct onder hem had gewerkt, leren kennen als een kille, afstandelijke man, bijna alsof hij Dench zelf hierin naar de kroon wilde steken. Cochrane was van het type medewerker dat zich met een grenzeloze loyaliteit voor zijn baas binnen Dench Corporation van loopjongen tot de top omhoog gewerkt. Hij verafgoodde C. Sterling Dench en zou alles voor hem doen, misschien zelfs wel zijn eigen leven geven, zo had David zich op een bepaald moment bedacht. Voor deze man was Dench Corporation geen baan, nee, dit was een levensvulling.

“Dat heb ik Mac inderdaad gezegd ja”, zei Dench kortaf.

“Hij zei dat u me wilde spreken...”, zei David om de stilte te verbreken.

Dench knikte, “Dat klopt.” Er viel alweer een stilte en alhoewel David wist dat zijn oom hem uit de tent aan het lokken was, zei hij: “Misschien wil u mijn beoordeling met me doorspreken? Daar heeft Cochrane mij al over ingelicht. Hij was onder de indruk van de manier waarop ik de financiële risico’s van de fracking-tak geanalyseerd heb.”

Hij had het over de dossiers waar hij de laatste maanden aan had gewerkt. Dench Corporation was een enorm conglomeraat van bedrijven, waarbij het scheepsvrachtverkeer en de winning van olie de belangrijkste takken waren.

David had een analyse gemaakt van een nieuwste bedrijfstak, namelijk de winning van gas uit de bodem met de zogenaamde ‘fracking’-techniek. Hierbij wordt schaliegas uit de onderaardse steenlagen gewonnen door deze steenlagen hydraulisch te fractureren, te ‘*fraccen*’. Door een mengsel van water, zand en chemicaliën onder hoge druk de steenlagen in te pompen, zouden scheurtjes in

dit gesteente ontstaan, waardoor het schaliegas kan vrijkomen. Dench Corporation had inmiddels geëxperimenteerd met de techniek in Canada en was voornemens haar activiteiten snel uit te bouwen.

“Ik heb Mac’s memo over je gelezen”, bromde Sterling Dench.

“Wat vindt u van de conclusies die ik getrokken heb in mijn rapport?”, kon David niet nalaten om te vragen. Hij had veel tijd en energie in zijn studie gestoken en hierin, naast de financiële aspecten, ook allerlei andere aspecten betrokken, zoals de maatschappelijke gevolgen en de milieugevolgen.

Sterling Dench zette zijn lege glas op een bijzettafeltje en zei: “Ik vond het rapport grotendeels zonde van papier waarop het gedrukt is.”

David’s adem stokte en knipperde verbaasd met zijn ogen. Had zijn oom dat echt gezegd? Hij staaarde hem verbijsterd aan.

Dench boog naar voren, zoals hij altijd deed als het er om ging spannen en zei:

“Het staat buiten kijf dat je een intelligente jongeman bent, David. Daar is iedereen het wel over eens: ik, Mac en de professor die je drie jaar geleden cum laude heeft laten afstuderen. Het gaat echter nu om een heel andere vraag: is deze jongeman die hier nu voor me zit ook geschikt om in de toekomst Dench Corporation te leiden?”

David wilde iets zeggen, maar een heel kleine handbeweging van Dench legde hem het zwijgen op.

“We weten allebei”, ze Dench, “waarom ik je bijna twee jaar geleden onder mijn hoede heb genomen. Als mijn enige resterende familielid ben jij de aangewezen persoon om de erfgenaam te worden van alles dat ik heb opgebouwd. Maar ik heb gezegd dat je eerst zou moeten bewijzen dat je dit waard bent. Daarom heb ik je door Mac laten inwijden in dit bedrijf.”

David knikte. Tot nu toe vertelde zijn oom niets nieuws, want wat hij zei vormde eerder een goede samenvatting van zijn laatste roerige twee jaren. Hij kon zich nog zo die avond voor de geest halen, toen Sterling Dench hem had verteld dat hij hem had uitverkoren als erfgenaam. Hij had toen nog niet zo lang geleden zijn studie Natuurkunde op de Universiteit van San Francisco met zijn succes afgerond en was nog bezig zich te oriënteren op de toekomst. Toen de uitnodiging van oom Sterling om bij hem thuis af te spreken, was hij verbaasd geweest, zo kort na de dood van zijn moeder Maisie.

Natuurlijk kende hij zijn oom al veel langer, want vanaf zijn geboorte was hij een constante aanwezigheid geweest op de achtergrond. Maar tijdens zijn onbezorgde jeugd in de vrijzinnige woongroep waarvan zijn moeder Maisie deel uitmaakte, had Dench nooit overdreven aandacht voor hem getoond. Al snel had David begrepen dat oom Sterling zijn moeder Maisie financieel onderhield, maar hij had zich nooit actief met hun levens bemoeid. Hoe duidelijk het ook was dat

de strenge en rechtlijnige Dench de losse hippie-cultuur waarvan Maisie een onderdeel vormde, verafschuwde.

Oom Sterling kwam pas weer in beeld, toen David er blijk van gaf uit ander hout te zijn gesneden dan zijn moeder, namelijk door hoge cijfers te halen op zijn 'high school' en zich in te schrijven voor een pretentieuze studie. Maar zelfs toen bleef oom Sterling de onbenaderbare miljardair, die -in de woorden van Maisie- op een dag zou sterven in het harnas, waarna alles wat hij had opgebouwd met hem zou ineenstorten alsof het nooit bestaan was. Of misschien was dat wel wat ze hoopte, besefte David. Maar hoe dan ook: dat Dench hem dus uiteindelijk toch in zijn leven had toegelaten en hem zelfs als officiële erfgenaam aanwees en hem een positie als trainee in zijn bedrijf gaf, was dus nogal een verrassing.

"Helaas geeft je rapport er blijk van dat je duidelijk nog niet op het juiste spoor zit", vervolgde Dench, "Hoe kom je erbij zo diep in te gaan op de mogelijk nadelige gevolgen van het fracking?"

David bracht moeizaam uit: "H-het leek me toch relevant. Je wilt toch als bedrijf weten waar je mee bezig bent en wat de gevolgen zijn, lijkt me. En naar mijn idee is de enorme milieuschade die het fracking op termijn met zich meebrengt niet te onderschatten." David voelde zichzelf op stoom komen; "We kunnen onze ogen er toch niet voor sluiten dat deze vorm van gaswinning mogelijk de drinkwatervoorziening voor vele generaties na ons gevaar brengt! Ik bedoel, ik heb de samenstelling bestudeerd van de mix van chemicaliën die in de bodem wordt gepompt en ik moet zeggen dat ik erg geschrokken ben. Ik heb daarom geadviseerd om..."

Sterling Dench hield zijn gezicht in zijn handen en onderbrak hem met zachte stem: "Heeft iemand gevraagd om dit advies?"

David hakte verstoord; "N-nee, maar..."

"En waarom geef je het dan?", snauwde Dench, die hem opeens met felle ogen aankeek. David kromp ineen en begreep opeens weer waarom het ook alweer was dat C. Sterling Dench werd gevreesd en gehaat door zowel vriend en vijand. "Dit soort vullis is materie voor de geitenwollen sokken van al die natuurclubs, zoals je moeder die vast gekend zal hebben", ging Dench door, "maar toch niet voor iemand die serieus straks Dench Corporation moet leiden? Wat denk je toch wel niet, jongen?"

David voelde zich gekwetst door het nogal denigrerend uitgebrachte 'jongen', dat hem reduceerde tot de domme kleuter, die werd gecorrigeerd door zijn strenge vader. Hij wilde weer wat zeggen, maar wederom gaf zijn oom hem niet de kans. "Mac en ik hadden dezelfde teleurstellende conclusie, die ik toch, hoop ik, niet zal hoeven uitspreken..."

David vroeg zich verward af wat die overduidelijke conclusie dan wel niet precies was, maar wist ook dat er een veel belangrijker vraag was: wat was de consequentie ervan? Had hij met dit alles echt... afgedaan als erfgenaam? Zou zijn oom, zijn enige resterende familie in deze wereld na de dood van zijn moeder twee jaar geleden, hem nu echt verstoten?

“Het is helaas niet anders. Maar tegelijkertijd blijf je mijn neef en enig familielid”, ging Dench door alsof hij zijn gedachten kon raden, “En dus zal ik misschien wel moeten accepteren dat je anders bent dan ik. En dat je dit bedrijf na mijn dood, waarvan ik voel dat die nu toch echt nadert, anders zou leiden.”

David staaarde zijn oom verbaasd aan. Wat was dit? Een toenadering? Een nieuwe opening die hem werd geboden?

“Maar toch”, vervolgde Dench, “vind ik dat je je nog steeds niet voldoende bewezen hebt tegenover me als erfgenaam. Om jou definitief als zodanig aan te wijzen in mijn testament, daar is toch echt meer voor nodig. En ik heb er de laatste dagen over nagedacht wat dat kan zijn...”

Dench liet weer een van die ongemakkelijke stiltes vallen, maar David wist dat hij deze nu juist niet moest proberen te vullen en wachtte af.

“Dat was de reden waarom ik je heb laten komen vanavond”, besloot Dench, “omdat ik heb besloten welke test ik je zou moeten laten ondergaan.”

“Wat is het?”, kon David zich niet inhouden te vragen.

Dench keek hem strak in de ogen toen hij antwoorde: “Je moet het goud van Maximiliaan voor me terugvinden, David!”

David kon hem alleen maar verbijsterd aanstaren.

Dench glimlachte dun toen hij de verwarring zag die hij had gesticht, “Schenk ons nog eens in, David. En nu niet van die nuchtere bijna lege glaasjes, godverdomme, maar gewoon gevuld tot de rand. Ik heb je namelijk een verhaal te vertellen en dat gaat vrees ik, enige tijd in beslag nemen.”

II. In het hart van de Omega

Het was al diep in de nacht, toen David de koude buitenlucht in wankelde en naar de Bentley liep waarmee Rico, de trouwe chauffeur van Dench, hem thuis zou brengen. Hij voelde zich licht in zijn hoofd en hij wist dat dit niet alleen kwam door de ongebruikelijke hoeveelheid whiskey die hij die avond had gedronken. Het had ook, nee: vooral, te maken met alles wat oom Sterling hem allemaal verteld had. Een ongelooflijk verhaal, dat hem vervulde met verwondering en verbijstering, omdat het licht wierp op een episode uit het leven zijn oom die tot op de dag van vandaag altijd in het duister gehuld was

gebleven, een episode die zijn oom had gevormd en die de basis had gevormd voor zijn latere incarnatie als de steenrijke en nietsontziende magnaat C. Sterling Dench. David beseftte dat hij voor het eerst enig zicht had gekregen op het volledige leven van zijn oom...

Van het prilste begin had hij het meeste al wel geweten. Hoe C. Sterling Dench in 1920 in ter wereld kwam als Christopher Sterling Attlington in het kleine Engelse stadje Stamford, Lincolnshire. Hij was het enige kind van Margaret en Roderick 'Roddy' Attlington. Zijn vader was van lagere landadel en liet zich door iedereen als het even kon als 'baron' aanspreken. Dat dit in schril contrast stond met de vervallen staat van zijn landgoed en de deplorabele financiële situatie waarin hij zich bevond, was iets wat hem volledig ontging.

Roderick was een weinig intelligente man met een kwade dronk, zoveel was wel duidelijk. Hij had zich een liefdeloos huwelijk met Margaret laten opdringen, aangezien zij hem voor even uit de financiële zorgen had kunnen halen. Maar zijn slechte gewoonten, zoals zijn drinkgelagen met vrienden en zijn roekeloze inzetten bij de paardenrennen, zorgden ervoor dat hij al snel weer op de rand van een persoonlijk faillissement kwam te balanceren. Zijn vrouw Margaret intussen wist dat hij haar vanaf het begin van het huwelijk ontrouw was, maar was een te zwakke persoonlijkheid om daar iets aan te doen. Ze was een bleke en magere verschijning die bij voorkeur in huis bleef en steeds meer kwaaltjes begon te ontwikkelen. Toen haar tweede kind, zo'n tien jaar na de geboorte van haar zoon Christopher, dood werd geboren, kreeg ze een zenuwinzinking die ze nooit meer te boven kwam.

De jonge Christopher was hierdoor gedwongen reeds op jonge leeftijd voor zichzelf te zorgen. Hij was gedwongen snel volwassen te worden en ontwikkelde hierdoor een intense haat en afkeer voor zowel zijn vader als moeder. Op zijn zestiende was de beklemmende sfeer van zijn huis, waar zijn moeder het grootste deel van de tijd in bed doorbracht, hem teveel geworden. Hij vluchtte naar Londen, waar hij drie jaar onder moeizame omstandigheden zijn kost bij elkaar scharrelde. In Londen was hij ook zijn vader opnieuw tegengekomen, de oude baron Roderick Attlington, die ondanks zijn gevorderde leeftijd er schijnbaar diverse maîtresses op nahield in de hoofdstad.

De baron stierf enige tijd later en in ditzelfde jaar besloot de jonge Christopher te emigreren naar Amerika, vooral door de dreiging van alweer een oorlog op het Europese continent, want het was inmiddels 1939. Zoals zovelen kwam hij in Amerika aan op Staten Island, waarna hij, wederom net als zovelen, begon aan het opbouwen van een nieuw leven op het 'Nieuwe Continent'.

En hierna kwam de episode uit het leven van Sterling Dench, die tot op heden in het duister gehuld was gebleven. Want het eerste waarover zijn oom tot deze avond vervolgens over had willen vertellen, was over zijn aankomst in San Francisco in 1949, precies tien jaar later. Vanaf dit moment was het snel gegaan. De jonge man (hij was toen 29 jaar oud geweest) had zich onder zijn nieuwe 'nom de plum' van C. Sterling Dench ingekocht in enkele opkomende bedrijven, fortuinen verdiend met zijn beleggingen en had vervolgens hiermee de basis gelegd voor de oprichting van de bedrijven die uiteindelijk gezamenlijk zouden uitgroeien tot Dench Corporation, een wereldwijde conglomeraat met 15.000 werknemers en een geschatte waarde van 10 miljard dollar.

“Die tien jaar tussen 1939 en 1949 waren tegelijkertijd mijn meest miserabele en meest gelukkige jaren van mijn leven”, zei oom Sterling, nippend aan zijn whiskey. “Drie jaar lang spaarde ik in allerlei kleine baantjes voldoende geld bij elkaar, voor ik ten slotte begon aan mijn laatste migratie. Eentje over land deze keer, namelijk van de oostkant van de Verenigde Staten naar de westkust. Ik reisde deels per trein, maar ook vaak meeliftend met mensen in auto’s en vrachtwagens. Voor alles wilde ik onvindbaar blijven, want zoals je weet was in dezelfde tijd de Tweede Wereldoorlog begonnen en ik had geen enkele aandrang te worden opgeroepen als soldaat en gedwongen te worden me te mengen in deze oorlog die niet de mijne was. Het was halverwege mijn reis naar de westkust, in St. Louis, dat ik Marcus ‘Kermit’ Dench tegenkwam, en door hem nam mijn leven een andere loop, want ja: Kermit was er eentje uit duizenden.” David zag verbaasd dat oom Sterling voorwaar moest glimlachen toen die dit vertelde, maar hield zich wijselijk stil.

“Kermit wilde net als ik naar het westen trekken, maar in tegenstelling tot ik, had hij een plan. Kermit wilde, zo zei hij het ook zelf meermalen, de ‘Gold Rush’ nog eens dunnetjes overdoen.”

Oom Sterling verwees natuurlijk naar de Goudkoorts die vanaf halverwege de negentiende eeuw tot een volksverhuizing had geleid van gelukszoekers die in California hun fortuin wilden verdienen. Natuurlijk hadden enkelen inderdaad het geluk gehad een goudader aan te boren, maar voor het overgrote deel van hun, was hun zoektocht niets meer dan een ‘*boulevard of broken dreams*’, en een bitter gevecht om te overleven. De hele volksverhuizing had natuurlijk wel geleid tot een snelle groei van het inwonertal van de westkust van Amerika, hetgeen op haar beurt had geleid tot de oorlog met Mexico en de daaropvolgende snelle toetreding van Californië aan de Verenigde Staten, maar goed, dat was een ander verhaal.

“Kermit maakte me deelgenoot van het plan dat hij had gemaakt en ik werd meegesleept in zijn enthousiasme. Hoe kon ik ook anders? We praatten urenlang met elkaar in de volgende dagen. En ik was maar al te blij toen Kermit me uiteindelijk toestond zijn compagnon te worden. En zo reisden we samen met goede moed verder richting het westen. Nog steeds kan ik me die reis met hem van dag tot dag herinneren. We voelden ons beiden zo vol leven, en zo vol energie.

We kwamen uiteindelijk uit in Sonora; hemelsbreed helemaal niet zo ver van San Francisco, zoals je weet. Zoals je ongetwijfeld weet, David, is dit min of meer in het hart van het gebied waarin men al een eeuw geleden koortchtig heeft gezocht naar goud. En hier begonnen we met onze experimenten.

Ik zal je vermoeien met alle details, maar Kermit had een substantie ontwikkeld, een hoogst giftige vloeistof, die een sterke chemische reactie heeft met goud. Simpel gezegd: het licht erdoor op, bijna op dezelfde manier zoals Neon en Argon doen als je er elektriciteit doorheen stuurt. Veel minder heftig natuurlijk, maar het effect is onmiskenbaar; zo goed ben ik het door de jaren wel leren kennen. Je begrijpt natuurlijk inmiddels wel dat Kermit met deze stof goud wilde proberen te vinden. En wel, meer specifiek, in de vele bergriviertjes in de uitgebreide bosgebieden rondom Sonora. Het plan was simpel. We zouden onze substantie, die Kermit en ik ‘midatine’ waren gaan noemen, ergens stroomopwaarts in een rivier verspreiden. Vervolgens zouden we zelf, een klein stukje stroomafwaarts en bij voorkeur bij een breed stuk in de rivier waarin de stroming minimaal was, de door de midatine oplichtende gouddeeltjes uit de bedding proberen te vissen.

Het was een delicate en moeilijke procedure, dat kan ik je vertellen. Allereerst was het midatine, zoals ik je al zei, hoogst giftig. Elke aanraking met blote huid of elke inademing kon levensbedreigend zijn. Om die reden waren we genooddaakt te werken in zware beschermende pakken van het type die men tegenwoordig in kerncentrales gebruikt en gasmaskers vanuit de eerste wereldoorlog op te hebben, die we hadden gekocht bij een legerdump. Op die wijze gekleed zouden we dan met grote zelfgemaakte zeven, de rivierbedding uitpluizen, op zoek naar die krengerige gele glimmende korreltjes.

De resultaten waren in die eerste weken en maanden bemoedigend. Het waren lange dagen, maar we wisten voldoende goud te verzamelen om een nieuwe en betere uitrusting te kunnen kopen, te voorzien in ons levensonderhoud en zelfs een klein spaarpotje aan te leggen. Maar een echt fortuin vergaren, dat bleek al snel een illusie. Het bleef toch een beetje geschraap.

Niet dat we daar echt mee zaten, trouwens. Ondanks het zware werk hadden we het prima naar onze zin, zo met ons tweeën alleen in de wildernis. Het leek wel

alsof de rest van wereld naar de achtergrond gedrukt was en eigenlijk niet meer bestond. En naast onze sporadische inkopen in een dorpje in de omgeving, hadden we ook niemand anders nodig dan elkaar. Het waren misschien wel de gelukkigste maanden van mijn leven. 'Ik heb nog geen fatsoenlijke klomp goud in mijn handen gehad', zei Kermit vaak, 'maar toch voel ik me al alsof ik mijn fortuin al heb binnengehaald, zo gelukkig voel ik me...' Ik kon het alleen maar beamen. Ik moet toegeven dat in die tijd zelfs de nog voortwoekerende wereldoorlog aan ons voorbij ging. Toen we een tijd later in een bar aan de praat raakten met de waard, bleek tot onze verbijstering dat de oorlog was beëindigd met twee angstwekkend apocalyptische bommen die men naar verluid op Japan had gegooid.

Het maakte overigens weinig uit voor ons leventje. Maar net als de oorlog bleek al snel dat ook onze manier van leven maar al te eindig was. Het kon ook niet eeuwig goed gaan. Wat we deden was natuurlijk hartstikke illegaal en elke dag weer was er het risico dat we zouden worden ontdekt. Zo was er die keer dat er stroomafwaarts blijkbaar dieren ziek geworden door de vervuiling van het water. Een groep met woedende boeren wist ons vervolgens op te sporen en weg te jagen. Het was een wonder dat we niet gelyncht werden.

Het was niet de eerste keer dat we moeilijkheden kregen en hierdoor trokken we steeds verder zuidwaarts langs de Rocky Mountains omlaag. Maar hoe verder zuidelijk we kwamen, hoe beperkter ons succes werd. De hoeveelheid goud die we vonden droogde op en hiernaast werd het steeds moeilijker om aan de grondstoffen van ons midatine te komen.

En zo kwam we ergens in 1947 uit in Utah. Kermit had de hoop opgevat dat we goud zouden kunnen vinden in zijstromen van de Colorado-rivier, of misschien wel de Colorado zelf, die ten slotte toch wel niet voor niets die naam kon hebben, zo grapte hij.

De omstandigheden waren hier beduidend zwaarder. Hier konden we niet langer werken in de beschutting van bossen in een gematigd klimaat, maar in de woestijn en in de volle zon. Onze dikke beschermende pakken stoofden ons, waardoor we fysiek maar in staat waren voor zeer korte periodes te werken, voor we ons moesten ontdoen van deze verschrikkelijk kleding, om te kunnen bijkomen in de schaduw van de rotsen.

En toen sloeg op een dag het noodlot toe. We werkten in die tijd met name in de vroege ochtenden en avonden, als de zon het minst fel was en er nog net voldoende licht was om het goud te kunnen zich oplichten. Op het heetst van de dag maakten we het ons makkelijk in onze tenten in de schaduw. We lagen juist behaaglijk met elkaar te kletsen, toen er vier mannen te paard op ons af kwamen. Cowboys. Zij waren overduidelijk niet blij met onze aanwezigheid en

beschimpten en bespotten ons. We probeerden ons zelf in te houden en ons niet uit de tent te laten lokken, maar het ging al snel van kwaad tot erger. Ik zal niet in detail treden omdat deze te pijnlijk zijn, maar het einde van het liedje was dat de cowboys ons, gekleed in slechts wat ondergoed en op blote voeten de rotsen op joegen, onze tent met alles erin in brand staken en er vandoor gingen met onze paarden. In onze tenten stonden ook onze vaten midatine, en toen die eenmaal vlam vatten werd alles al snel verzengd in een vuur waarvan we zelfs op tweehonderd meter afstand de hitte voelden.

En daar waren we dan: twee mannen in '*the middle of nowhere*' zonder enige fatsoenlijke kleding, zelfs zonder schoenen en beroofd van al onze spullen. Allereerst konden we er de grap nog wel van inzien en we speculeerden over wat de mensen van het dichtstbijzijnde dorp wel niet zouden zeggen als we in onze weinig decente kleding doodgemoedereerd zouden komen aanwandelen. Maar de omstandigheden verergerden snel. We waren genoodzaakt een heel stuk stroomopwaarts te klimmen om water te kunnen drinken, aangezien de hele benedenloop door ons eigen midatine niet meer veilig was. Maar natuurlijk hadden we niets om nog maar een druppel water in te vervoeren.

We hadden natuurlijk bij de rivier kunnen blijven, maar we wisten dat er zowel vele kilometers stroomopwaarts als -afwaarts geen enkele menselijke bewoning was en dat bovendien de klim over de rotsen voor ons buitengewoon moeizaam was. Onze enige kans om te overleven was om het binnenland, in te trekken, aangezien daar ergens, niet al te ver weg, de kleine nederzetting Blanding moest liggen.

En zo begon onze afschuwelijke zoektocht dwars door de woestijn. We hadden ingeschat dat we in een halve dag lopen bij Blanding moesten kunnen zijn, maar een volle dag later bevonden we ons in een door God vergeten oord dat we geen van beiden nog herkenden. Het was toen, dat we ons voor het eerst echt zorgen begonnen te maken. We besloten dat we, om te overleven, water moesten zien te vinden en besloten koers te zetten richting de rivier. Maar opnieuw was het lot ons niet welgezind, want de rivier was nergens meer te bekennen. In plaats daarvan kwamen we in een ontoegankelijk gebied doorsneden met canyons, die dan wel ooit in een ver verleden waren gevormd met water maar die inmiddels gortdroog waren. Kermit suggereerde op de derde dag, toen de wanhoop inmiddels zwaar op ons drukte, dat er misschien beneden in de kloof nog waterbronnen waren te vinden en zo klommen we omlaag, onze voeten open halend aan de scherpe rotsen.

Het was een redelijk wanhopige actie, want we droogden inmiddels snel uit en waren aan het einde van ons Latijn. Waarschijnlijk hadden we met deze

expeditie dus definitief ons eigen doodvonnis getekend, als we niet tijdens die beklimming op die grot waren gestuit.

Van buitenaf was die bijna onmogelijk te zien, omdat de ingang verscholen ging achter een uitstekende rots, maar toch was het een zeer ruime en hoge grot, bijna een soort onderaardse kathedraal, met minstens even hoge zolderingen. En het meest bizarre was, toen we naar binnen strompelden, dat er zich in de grot sporen van menselijke bewoning bevonden. Er stond een ruw in elkaar getimmerde tafel met wat stoelen, er bevonden zich geïmproviseerde slaapplaatsen en er was, en dat was het belangrijkste, een keuken met een proviandruimte. Koortsachtig onderzochten we de voorraden en al snel dronken we vers water uit grote tonnen en aten we van het gedroogde fruit en het vlees uit blik. Het was een feestmaal en we namen het er goed van.

Maar toen pas daalde het besef in dat wie deze grot ook had ingericht, ook zou kunnen terugkomen. En met onze laatste confrontatie met de vier cowboys hadden we geen al te groot vertrouwen meer in de goedheid van de mens. Om die reden besloten we dat het te gevaarlijk was om lang in de grot te verblijven. We inspecteerden daarom de omgeving en vonden vrijwel direct naast onze grot een vrijwel geheel ingesloten vallei met een perfect ronde vorm. Kermit vond de vorm van de vallei iets weg hebben van een omega-teken. Er ontsprong een klein stroompje en in de beschutting van de hoge rotsen bevond er zich zelfs enige begroeiing met bomen en gras. Kermit zei dat waar de grot moest worden beschouwd als onze Alpha, als begin van onze onverwachte redding, de vallei onze Omega was, omdat dit ons tot het einde veilig kon houden. En zo verplaatsten we, nadat ons hadden gehuld in de kleding die we hadden gevonden in de grot, voldoende proviand en water voor enkele dagen naar de vallei en brachten hier onze eerste nachten door.

Onze voorzichtigheid was niet voor niets. Want nadat we drie dagen in ons Alpha en Omega hadden doorgebracht, en we voorzichtig al weer plannen begonnen te maken hoe we onze weg moesten vervolgen, kregen we bezoek.

Het waren drie onguere mannen, cowboys gezeten op drie paarden en nog eens drie zwaarbepakte muilezels met zich meevoerende. Gelukkig kwamen ze 's avonds aan, toen we net kwartier hadden gemaakt in de vallei. Ik kan me nog goed herinneren dat we allebei in paniek waren door hun komst, getraumatiseerd als we nog waren door de verwoesting van ons kamp een goede week eerder. Maar al snel kwamen we erachter dat we ook voldoende redenen hadden om bang te zijn. Want toen we heel voorzichtig diep in de nacht uit onze vallei tevoorschijn waren gekomen om de drie bezoekers te bespioneren, bleek dat ze gevaarlijke boeven waren. Herhaaldelijk declameerden ze dat ze de

beruchte Sisters Brothers waren en toen ik veel later nog eens navraag deed, bleek dat dit inderdaad een berucht groepje gangsters was uit die tijd. Uit de geluiden maakten we op dat ze zich gedrieën rond de tafel hadden gezet en de drankfles niet lichtelijk hadden beroerd. Lallend lieten ze de gebeurtenissen van de laatste dagen de revue passeren, tegen elkaar opbiedend met gruwelijke details. Uit hun verhalen was op te maken dat ze twee dagen geleden een steenrijke grootgrondbezitter in Mexico hadden beroofd van diens volledige goudschat. Ze hadden een bloedbad aangericht in diens ranch, voor ze zich eindelijk toegang hadden verschaft tot de kluis. Deze bevatte inderdaad de schat die ze hadden gezocht, een flinke verzameling gouden peso's met hierop de beeltenis van de kortstondige keizer Maximiliaan van Mexico. Ze hadden de gouden munten over drie zadeltassen verdeeld en die op muilezels geladen. En vervolgens waren ze, gedekt door het nachtelijke duister, op hun paarden noordwaarts getrokken. Ongezien waren ze de grens overgestoken en zo hadden ze uiteindelijk hun schuilplaats weten te bereiken. Het enige wat hun nu restte was zich hier de komende weken gedeisd houden, waarna het vervolgens de bedoeling was dat eenieders zijns weegs zou gaan, naar we aannamen om het goud te verpatsen en vervolgens het fortuin te gaan verbrassen.

Kermit en ik slopen terug naar de vallei en hier beraadslaagden we koortsachtig. Het was duidelijk dat de situatie levensgevaarlijk was geworden. In het duister had geen van de drie mannen nog opgemerkt dat er anderen in hun schuilplaats waren geweest, maar dat zou de volgende ochtend, als ze weer nuchter waren en er meer licht was, vast veranderen. Het kon dan niet anders of ze zouden de omgeving uitkammen en dan ook zeker de vallei inspecteren. We hadden kortom de keuze: deze nacht nog wegvluchten, waarheen dan ook, of de confrontatie aangaan. En we begrepen ook dat vluchten geen optie was, omdat we dan opnieuw hulpeloos moesten gaan rond dwalen in de woestijn. En dus was de keuze eigenlijk makkelijk..."

David keek zijn oom verbijsterd aan toen hij begreep waar dit naar toe moest gaan en hij probeerde zijn gezichtsuitdrukking te peilen, maar deze retourneerde zijn vragende blik met een priemende blik. Er lag iets in die ogen dat David angstig maakte.

"Je snapt het niet", vervolgde C. Sterling Dench, "Natuurlijk waren Kermit en ik niet gewelddadig. Maar aan de andere kant waren we nog geen week geleden zelf het slachtoffer geweest van redeloos geweld, waarna we in hulpeloze toestand waren achtergelaten in de woestijn. Natuurlijk waren de drie gebroeders Sisters niet dezelfde als de vier mannen die ons het leven hadden zuur gemaakt, maar het was te makkelijk om onze woede en frustratie op hen te projecteren. Het waren immers dezelfde brute cowboys, dezelfde harde en gewetenloze mannen.

En, ik zal mezelf niet ontzien, ik moest alle moeite doen om Kermit te overreden om datgene te doen dat we uiteindelijk zouden doen.

Maar we deden het. God ja, we deden het. En het liep allemaal verschrikkelijk mis. Ons plan was om de grot in te sluipen, de wapens van de drie boers te bemachtigen en vervolgens om hen in koele bloede, in hun dronkenmansslaap, af te maken. Klinkt dat ongelooflijk bruto of zelfs laf? Maar dan snap je niet dat dit een strijd was op dood en leven. Het was hij of zij, zo simpel was het. En zo deden we wat moest gebeuren. We wisten allebei een pistool in handen te krijgen, knikten elkaar nog een keer toe, en begonnen toen met onze afrekening.

Met mijn eerste schot doodde ik meteen de eerste broer, die met zijn hoofd over de tafel lag. De kogel rukte een groot deel van zijn schedel weg. Hetzelfde moment had Kermit moeten schieten, maar toen ik opkeek, zag ik dat hij machteloos aan zijn wapen prutste. Het blokkeerde, dacht ik toen, wat een domme pech! Later bleek echter dat hij simpelweg de beveiliging niet van het wapen af had gehaald. Deze totale onwetendheid van de werking van vuurwapens zou Kermit de kop kosten, helaas. Want inmiddels waren de twee overgebleven broers in paniek overeind gestommeld. De ene reikte al naar zijn jachtgeweer, voor ik hem met mijn tweede kogel wist te raken. Hij ging zwaar neer, voor mijn aandacht zich verplaatste naar Kermit, die zojuist onderuit werd gehaald door Broer 3, in zo'n body check die je zoveel ziet in het American Football. Alsof je wordt gevangen door een in volle vaart op je af razende trein. Een moment later lag Kermit ruggelings op de grond en werd hij met wilde vuistslagen bewerkt door zijn belager.

Ik vermoed dat ik inmiddels hysterisch wilde en ik rende naar hen toe. Ik probeerde mijn pistool te richten, maar was veel te bang dat ik Kermit zou raken, die machteloos spartelend onder Broer 3 probeerde weg te komen. Toch schoot ik, meer bewust dan onbewust, maar mijn kogel vloog over beide hoofden heen. Dit bracht echter wel Broer 3 tot zinnen, want hij liet Kermit voor wat die was, en vloog mij met zoveel snelheid, agressie en woede aan, dat ik in paniek een stap naar achteren deed en struikelde over iets, een omver geworpen stoel, of iets dergelijks, daar ben ik nooit meer achter gekomen. Maar in mijn achterwaartse val wist ik toch nog een schot te lossen en die raakte mijn belager midden in zijn gezicht. Daar waar zijn gezicht was, bevond zich opeens een groot gat en het lijf dat me daarna vloerde, was niet meer dat van een woedende, om lijfsbehoud vechtende misdadiger, maar dan van een dode. Ik moet hebben gegild in afschuw voor ik me, inmiddels gedrenkt in zijn bloed, onder het zware lijk had uit geworsteld. Zwaar hijgend werkte ik me omhoog en ik zocht wanhopig naar Kermit. Daar was hij, beduusd op de grond zittend en zijn bebloede hoofd in zijn handen houdend. Ik strompelde naar hem toe en bracht

een vraag uit, of hij in orde was. Alles wat hierna gebeurde staat in mijn geheugen gegrift en bezoekt me nog geregeld in mijn kwaadste dromen. Ik herinner me hoe Kermit zich naar me toedraaide en lachte, zijn kenmerkende betweterige en enigszins pedante lachje waarmee hij de hele wereld vol zelfvertrouwen tegemoet trad. Maar een moment later verkrampte hij en pas toen zijn witte hemd zich rood kleurde, besepte ik dat hij was geraakt. Ik zag de verbijstering in zijn gezicht en een emotie die ik niet van hem kende: onversneden doodsangst.

Onbegrijpend van wat er gebeurd was, draaide ik me om en ik zag Broer 2 op zijn buik op de grond liggen in een plasje bloed. Hij had zich net voldoende opgericht om een schot met zijn geweer te lossen en grijnsde verbeterd, terwijl hij zwaar hijgend en zwetend over zijn hele lijf, probeerde zijn wapen door te laden. Ik moet hebben gebruld van woede toen tot me doordrong wat hij had gedaan en ik sprong op hem toe om op een afstand van slechts luttele meters een kogel door zijn hoofd te schieten. Die barstte open als een overrijpe vrucht die op de grond uiteen spat, maar zelfs de gruwel hiervan was niet genoeg om mijn woede te stillen en ik bleef op hem schieten, lang nadat mijn kogels opgeraakt waren. Ik weet niet hoe vaak de haan een lege kamer raakte, voor ik uiteindelijk weer een beetje tot zinnen kwam...”

David staarde zijn oom aan, niet wetend wat hij moest zeggen. Zo net had de man een brute driefvoudige moord bekend, besepte hij tot zijn verbijstering. Wat was er te zeggen? Anders dan misschien: “En Kermit..?”

Oom Sterling keek David lang aan en heel even meende David tranen in diens ogen te zien blinken, voordat hij zijn blik neersloeg, “Ach, arme Kermit. Hij was natuurlijk reddeloos verloren. Die ene kogel had zijn lichaam grondig verwoest. Niet dat hij meteen dood ging, alhoewel dat misschien wel beter was geweest. Maar Kermit bleef nog drie hele dagen leven, drie dagen waarin hij bloed ophoestte, zware koorts had en ijldromen kreeg. Natuurlijk week ik die drie dagen geen moment van zijn zijde. Ik verzorgde hem zo goed en kwaad als het kan en verliet hem alleen voor hoogstnodige benodigde bezigheden. Het opruimen van de lijken van de gebroeders Sisters, het bereiden van voedsel, het halen van water. Maar drie dagen lang sliep ik geen moment en toen uiteindelijk Kermit stierf, be kroop me ook het gevoel dat ik nooit meer zou kunnen slapen. Dat de slaap iets was, dat was voorbehouden aan de onschuldigen. Dat ik definitief het recht had verspeeld om te mogen slapen.

Natuurlijk zou ik uiteindelijk wel weer slapen, maar tot op de dag van vandaag heb ik nooit meer echt goed geslapen. Heb ik nooit meer zo goed en verkwikkend kunnen slapen als in die gelukkigste jaren, toen ik met Kermit door de wildernis trok....”

Oom Sterling verviel in een minutenlang zwijgen, tot hij met een nu bijna krachteloze fluisterstem vervolgde: "Ik had je graag willen zeggen dat Kermit me nog enkele bemoedigende woorden heeft kunnen toevoegen vlak voor zijn laatste adem, maar niets is minder waar. Ik zag in zijn ogen alleen een toenemende angst voor de dood, een wanhoop die me verscheurde omdat ik hem er niet van kon verlichten en zijn uiteindelijke dood vervulde me daarom alleen maar met een intense verbittering.

De dagen erna, ik weet niet hoeveel het er waren, vulde ik met het enige dat me nog van belang toe scheen: het zorgen voor een goede rustplaats voor mijn vriend. Eindeloos was ik in de rotsen aan het hakken, totdat er uiteindelijk iets ontstond als een ondiep graf en het in lakens gewikkelde lichaam van Kermit bedekte ik met een berg stenen die ik van heinde en verre haalde. Natuurlijk lag zijn graf precies midden in de vallei, waar we zovele nachten geleden nog zo zorgeloos hadden geslapen. In het hart van de Omega. De omega, het einde van het Griekse alfabet. En ook het einde van ons leven.

Van de episode hierna kan ik weinig herinneren, anders dan dat ik leefde in een waas, bedekt onder een dikke sluier van verdriet. Ik kan dan ook niet zeggen hoeveel dagen er nog voorbij gingen, voor ik uiteindelijk de moed en kracht had gevonden om mijn weg te vervolgen.

Van de paarden en muilezels waarmee de gebroeders Sisters waren aangekomen, was het leeuwendeel gevluht en was alleen een muilezel over. Bijna alsof die te stompzinnig was om op het idee te komen weg te vluchten. Ik belaadde hem met de loodzware zadeltassen die inderdaad gevuld waren met die schat aan gouden munten, maar die me nauwelijks nog konden interesseren. Al met de tweede set zadeltassen zakte het arme dier zelfs zonder te lopen bijna door zijn hoeven. Om die reden was ik genoodzaakt van de drie zadeltassen er twee achter te laten in de grot. Naast de muilezel, die ik dus bepakte met slechts één van de zadeltassen, pakte ik alleen een kleine hoeveelheid proviand en water in. Voor de rest liet ik alles achter en begon ik aan mijn tocht naar de bewoonde wereld.

Je zult begrijpen dat ik die bewoonde wereld terug vond uiteindelijk, anders had ik hier nu niet voor je gezeten. Maar het had niet veel gescheeld. Meer dood dan levend wankelde ik uiteindelijk een kleine nederzetting binnen en werd ik gered, min of meer...

De rest van wat er gebeurde, hoef ik je, hoop ik, niet meer te vertellen. Je begrijpt dat ik weg trok uit het gebied en me uiteindelijk vestigde in San Francisco en vanaf dit moment is mijn levensverhaal bekend. Ik hoop alleen dat je nu begrijpt waar ik met mijn hele verhaal heen wilde."

David schrok op en begreep dat oom Sterling dit laatste als een directe vraag stelde en een antwoord verwachtte van hem. Allerlei gedachten en beelden spookten echter door zijn hoofd en hij wist zich niet te focussen.

“Waar begon ik nou mee?”, vroeg oom Sterling vermoeid als een teleurgestelde mentor, “Ik begon ermee dat ik je een laatste kans wil geven jezelf te bewijzen tegenover mij. En ik heb gezegd dat ik wil dat je die laatste twee zadeltassen met gouden munten terugvindt.”

David keek zijn oom perplex aan. “Maar hoe word ik geacht die ooit te vinden? U denkt toch niet dat ik helderziend bent?”, vroeg hij ongelovig. Er schoot hem iets anders voor de hand liggends te binnen, “En bovendien, waarom heeft u die zelf nooit meer opgehaald?”

Sterling Dench glimlachte dun, “Dat heb ik geprobeerd, natuurlijk. Jaren later, toen ik mijn eerste fortuinen al gemaakt had, in 1956. Ik gunde mezelf de eerste twee weken vakantie van mijn leven en ging op weg naar Utah. Ik had een heel team ingehuurd dat me moest helpen: een geoloog, wat avonturiers die het gebied goed kenden, zelfs een Paiute-Indiaan, de stam die hier van oudsher woont. Maar we vonden niets. De grot was onvindbaar, echt spoorloos. Alsof die hele noodlottige episode van jaren geleden niets meer dan een zinsbegoocheling was geweest. Ik was woest en gefrustreerd, niet eens zozeer doordat de rest van de goudschat me onthouden werd –ik was inmiddels al rijk genoeg om zonder te kunnen– maar vooral omdat me de kans werd onthouden nog eenmaal te rouwen boven het graf van mijn eerste en enige vriend...”

“Marcus ‘Kermit’ Dench”, fluisterde David, die opeens iets begreep: “dus u hebt zijn achternaam aangenomen als een soort eerbetoon.”

Oom Sterling haalde zijn schouders op alsof hij niet zeker was van zijn beweegredenen.

“En heeft u het daarna nooit meer geprobeerd?”, vroeg David.

Sterling keek hem langdurig aan met een bestuderende blik, voor hij antwoordde: “Daar was geen kans meer toe. Al in 1956 was begonnen met de bouw van de Glen Canyon Dam verderop in de Colorado-rivier. Nog voor ik de tijd en ruimte vond voor een tweede zoektocht, werd die in 1963 voor het eerst in gebruik genomen en vanaf dat moment begon het water zich achter die dam op te stuwen tot wat uiteindelijk het hedendaagse Lake Powell is geworden. Alle canyons in die omgeving en waar zich ergens nog steeds die grot moet bevinden, zijn dus hiermee gevuld met water.”

David hapte naar adem, “Wat wilt u zeggen, oom Sterling, dat...”

“Inderdaad”, onderbrak Sterling Dench hem ongeduldig, “dat de grot inmiddels onder water moet staan.”

David keek hem sprakeloos aan.

“En weet je wat het meest ironische hieraan is?”, vervolgde oom Sterling, “Dat op de avond dat ik thuiskwam van het ziekenhuis, om er getuige van te zijn dat jij werd geboren -en jij weet nu ook dat ik het over 26 februari 1980 hebt- ik in de krant las dat Lake Powell zijn definitieve omvang had bereikt. Zeventien jaar had het geduurd voordat die canyons zich helemaal hadden vullen met water, zeventien jaar waarin de kans op het vinden van de goudschat steeds kleiner werd, en uitgerekend op de dag van jouw geboorte, was Lake Powell helemaal volgelopen.”

David was met stomheid geslagen en bracht uiteindelijk uit, “Maar dan is het toch volstrekt onmogelijk geworden de grot nog ooit terug te vinden? Wat wilt u nu eigenlijk van me?”

“Dat je die twee vervloekte zadeltassen, met hun inhoud, terug vindt, verdomme nog eens aan toe”, barstte Sterling Dench opeens uit en hij richtte zich half op uit zijn stoel, “en denk maar niet dat ik niet meen wat ik zeg. Dit is echt je laatste kans om je te bewijzen als mijn erfgenaam. Je laatste strohalm. En als je faalt, wil ik je niet meer kennen en zal ik je niet meer noemen in mijn testament!”

“Ma-maar dit is waanzin!”, bracht David heftig uit.

“Genoeg!”, brulde Sterling Dench bijna en hij hief een afwerende hand, “Ik heb alles verteld wat ik wilde en nu heb ik genoeg van je! Rico staat al te wachten om je terug te brengen naar de stad.” Dench vouwde zijn armen in elkaar als een koppig kind en staarde langs hem heen naar de onbeweeglijke oceaan. David bestond opeens niet meer voor hem. Het was duidelijk, dit gesprek was beëindigd.

En zo bevond David zich dus buiten, terwijl Rico al het portier van de Bentley voor hem geopend hield. De gedachten stormden nog steeds door zijn hoofd over alles wat hij had gehoord en nu voelde opeens dat de woede zich in hem opbouwde. Bijna twee jaar van zijn leven had hij opgeofferd om te proberen te voldoen aan de torenhoge eisen van zijn kille en keiharde oom. En nu opeens had hij op deze avond min of meer tegen hem verteld dat hij gezakt was voor de test en hem vervolgens een nieuwe opdracht gegeven die dermate belachelijk en ondoenlijk was, dat hij het niet anders kon beschouwen dan als een kolossale opgeheven middelvinger. *'Fuck You'*, dat was eigenlijk in twee woorden samengevat wat Sterling Dench hem in die vier uur dat ze samen waren geweest, had gezegd. *'Fuck you... boy'. Je bent niet goed genoeg om mijn opvolger te zijn, je verdient het niet.* Ga maar naar Utah om de een of andere schat proberen te vinden die er waarschijnlijk niet eens meer is, als die er al ooit geweest was. En waarvan het totaal onmogelijk was die nu nog te vinden. *Verdwijn uit mijn leven!*

Het besef stak hem dat David twee goede jaren van zijn leven had weggegooid voor deze vreselijke man, die pretendeerde zijn oom te zijn; zijn enig overgebleven familie, maar intussen vooral een goede poging deed zijn leven te gronde te richten. Opeens haatte hij zijn oom met een intensiteit die hem zelf verbaasde. Hij draaide zich om en schreeuwde in de richting naar het huis, op de toppen van zijn stem en buiten zichzelf van woede: “*Fuck you, Sterling Dench. Fuck you!* Ik ga jouw godvergeten schat niet voor je zoeken. En ik peins er ook niet over om je opvolger te worden! Dat gun ik je niet! Nee, ik gun het je dat je alleen en verbitterd sterft! Ik zal lachen als ik nieuws van je dood hoor en dan zal ik naar je graf gaan en er overheen pissen!” En met die woorden draaide hij zich om, stapte gedecideerd in de auto en liet zich door een verbouwereerde Rico weg rijden.

Hij zou Miramar Mansion nooit meer terugzien.

Deel 2: Blue Mountain RV Park

III. Zoektocht met Buddy

David Webster zat over het kleine tafeltje in zijn camper gebogen, ingespannen te kijken op de stafkaarten die voor hem lagen, toen er op de deur werd geklopt. “Binnen”, zei hij en hij keek op om te zien dat Buddy Shorto binnen kwam met een brede grijns op zijn gezicht. David wist inmiddels dat dit feit niet zo heel veel zei, want Buddy was één van die zeldzame mensen die schijnbaar nooit konden

worden betrapt zonder te lachen. De ongecompliceerde en vrijmoedige manier waarop Buddy in het leven stond, intrigeerde David, drie weken nadat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet, nog steeds. Buddy, zoals altijd gekleed in een versleten korte ruitjes broek en dito shirt en lopend op tot op de laatste vezel versleten slippers, deed hem denken aan de mensen die zijn moeder vroeger hadden omringd. En nog meer specifiek aan *The Dude*, dat, door Jeff Bridges gespeelde, karakter uit de film *'The Big Lebowski'*.

"Hey Buddy", begroette hij zijn bezoeker grijnzend.

"Mijn beste Davey! Nog steeds aan het studeren in al die papieren?"

David knikte, terwijl het hem opeens opviel dat Buddy een grote rol kaarten onder een arm hield.

"Aha, inderdaad", zei Buddy, die deed alsof hij zich pas net weer herinnerde wat hij mee droeg, "mijn kadoetje aan je! Straks heb je alle gelegenheid om de Grote Shorto op je blote knietjes te gaan bedanken, maar ik zal je eerst maar even vertellen hoe ik hier aan gekomen ben!"

En met deze mededeling wrong Buddy zijn forse lijf onder het tafeltje tegenover David en begon te vertellen hoe hij een enorme stapel met gedetailleerde onderwaterfoto's van Lake Powell had weten op te duikelen. Het had iets te maken met een vage kennis, die weer een vage vriend was van iemand in het onderzoeksinstituut van de Universiteit van Arizona, zoveel was duidelijk, maar voor de rest drong het meanderende en smeugig vertelde verhaal maar deels tot David door, omdat hij veel te nieuwsgierig was naar die foto's zelf.

Want natuurlijk vroeg David zich af of deze foto's hem weer op weg konden helpen in de zoektocht waar hij al drie weken mee bezig was: het vinden van de locatie van de grot. De grot natuurlijk, waar zich, volgens zijn oom C. Sterling Dench, een enorme goudschat moest bevinden in de vorm van peso's met de beeltenis van Keizer Maximiliaan van Mexico.

Nog steeds kon David voor zichzelf niet goed verklaren waarom hij uiteindelijk toch was ingegaan op de opdracht die hij een kleine maand geleden van zijn oom had gekregen. Hoezeer het idee hem aanvankelijk ook had tegen gestaan om zich in zo'n heilloze missie te storten, toch had het hem niet losgelaten. Waarom? De verlokking van een grote goudschat die erop wachtte om gevonden te worden? Het knotsgekke avontuur waar hij zich op die manier in zou kunnen storten? De kans die hij had om zich alsnog te bewijzen tegenover zijn veeleisende oom?

Die zaken speelden zeker mee, maar David beseftte dat er andere redenen waren. En die hingen allemaal samen met het knagende en onbehaaglijke gevoel dat hij

al maanden had, dat hij in San Francisco op een dood spoor uitgekomen was. En daarvoor waren verschillende redenen.

Ten eerste omdat zijn dagelijkse werk als 'stagiair' bij Dench Corporation, niet helemaal was wat hij ervan had verwacht. Hij vond het moeilijk om om te gaan met de druk zich te bewijzen tegenover zijn kille en afstandelijke oom. Maar ook was de hele bedrijfscultuur bij Dench Corporation hem steeds meer gaan tegenstaan. De enorm competitieve sfeer die er heerste, het trappen naar beneden en likken naar boven. En ook de wijze waarop het bedrijf zijn geld verdiende, vond David moeilijk te verteren. Want zowel met de scheepvaart, waarbij heel veel troep in de zee werd gedumpt, als met de winning van olie en gas, werd grote milieuschade veroorzaakt. Een schade die Dench Corporation onbeschaamd afwentelde op de samenleving...

Maar dat was nog lang niet alles, want de tweede, en nog veel belangrijker reden voor zijn onbehagen in San Francisco, heette Cory Kingsley.

"*You've got issues, man*", had Buddy een keer gezegd, op een late avond, toen ze voor diens camper bier hadden gedronken en David had verteld over zijn leven, "*Big issues!*" David had alleen maar geknikt en gestaard naar zijn flesje Heineken. En natuurlijk had Buddy gelijk gehad. Want, waar de hele Dench-dimensie hoogstens schrijnde in David's leven, was zijn geschiedenis met Cory voor hem nog steeds een open zenuw. De waarheid was dat hij nog niet eens was begonnen aan het verwerken van het feit dat Cory een maand of vijf geleden hun relatie had beëindigd.

Hij kende Cory al sinds het begin van zijn studie op USF en vanaf hun eerste ontmoeting was hij in de ban geraakt van hem. Ze woonden in hetzelfde studentenhuus en zo kon David hem op alle momenten van de dag tegen komen, zelfs als die in een onbewaakt moment net, met een nog nadampend lijf, uit de algemene douche stapte. David vocht tegen de gevoelens die Cory in hem losmaakte, want, alhoewel San Francisco dan wel misschien de '*gay capital*' van de Verenigde Staten was, was hij toen nog absoluut niet bereid om de waarheid in te zien over zijn eigen geaardheid.

En zo duurde het nog bijna twee jaar, voor David eindelijk wilde toegeven aan zijn gevoelens. In een onbezonnen moment, dat zo zelden voorkwam voor zijn serieuze karakter, trok hij namelijk toen tijdens een met drank doordrenkt feestje Cory naar zich toe en gaf hem een zoen.

"Ben je daar eindelijk?", had Cory geglimlacht, nadat hij die de kus had beantwoord.

Vanaf dit moment en alles dat er uit voortkwam, was David's leven steeds meer gaan draaien om Cory en werd hij a snel alles bepalend in zijn leven. Maar

ondanks het feit dat Cory hem toeliet in zijn leven en zijn liefde beantwoordde, had David nog steeds moeite om volledig open en eerlijk te zijn tegen de wereld en daarmee ook tegen zichzelf. Zo verborg hij ruim een jaar lang de relatie voor zijn moeder en zijn oom, tot het moment dat Cory hem dwong eindelijk open kaart te spelen. Pas toen had David zijn vriend op een dag meegenomen naar het ziekenhuis, waar zijn moeder was opgenomen voor wat toen nog een onschuldig kwaaltje leek. Ze had gelachen en er hiermee blijk van gegeven Cory meteen onvoorwaardelijk te accepteren. En toen had hem toen tegen zich aangedrukt. “Zorg je goed voor mijn jongen?”, had ze met tranen in de ogen gevraagd. Het was alsof ze toen al had geweten dat ze een klein jaar later, op 67-jarige leeftijd, zou sterven.

David had oom Sterling echter nooit over Cory verteld. Enerzijds omdat hij ervan overtuigd was dat zijn oom zijn homoseksualiteit zou afwijzen. Maar anderzijds omdat het hem gewoon ongepast leek om over zulke persoonlijke zaken te praten met zijn oom, die altijd zo emotioneel en zakelijk was en zelf ook geen privé-leven leek te hebben.

Nog steeds kon David met veel warmte terugdenken aan de beste jaren, toen hij Cory oprecht gelukkig waren geweest met elkaar en het leven hen toelachte. Maar toch was er altijd iets paradoxaals aan hun relatie gebleven. Want aan de ene kant gaf David zich helemaal aan hem en was alles in zijn leven op hem gericht, maar aan de andere kant bleef hij moeite houden zichzelf te accepteren zoals hij was.

“Je hebt je nog steeds niet geopend”, was één van de belangrijkste verwijten van Cory in die dramatische maanden voor hun definitieve breuk, “hoe kun je van mij houden, als je niet eens van jezelf houdt?”

Het waren vragen waar David toen en nog steeds geen antwoord op had.

Natuurlijk had hij geprobeerd zichzelf te veranderen, maar hij was daar eenvoudigweg niet toe in staat. En zo was daar het moment gekomen waarop Cory op een avond tegen hem had meegedeeld dat ze moesten praten: hij had iets mee te delen.

David kon nog steeds niet helemaal terug halen hoe de avond gelopen was en wat er precies gezegd was. Als hij eraan terug dacht, dan kwam steeds dat ene moment bij hem terug, dat moment waarop Cory had gezegd: “Ik trek het niet meer. Ik ga bij je weg.” De rest deed ook nauwelijks ter zake, noch de uitvoerige redenen die Cory gaf voor zijn definitieve besluit het uit te maken...

En nadat Cory was vertrokken, was David's appartement even leeg als hij zich van binnen voelde. De weken erna had hij beleefd in een roes, in een waas van verdriet en ontredning. David was tot het pijnlijke besef gekomen hoe weinig

hij opeens over had in zijn leven. Zijn hele leven was opgebouwd rond Cory: diens leven was zijn leven en diens vrienden waren zijn vrienden. Maar nu Cory weg was, was er opeens niets meer over. Want er was niemand die hem opbelde, om te vragen hoe het met nu eigenlijk met hém ging. En van zijn familie hoefde hij ook weinig te verwachten, want na de dood van zijn moeder bijna twee jaar geleden, resteerde alleen nog zijn oude oom, de kille en afstandelijke miljardair C. Sterling Dench.

David was misschien wel nooit meer uit die roes van verdriet gekropen, als MacAllister Cochrane, zijn begeleider bij Dench Corporation, hem niet thuis had bezocht en met harde hand terug had gebracht naar de werkelijkheid. Hij was ongenadig tegen hem uitgevaren. Waar hij wel niet mee bezig was? Wat hij wel niet dacht om twee weken niet op zijn werk te verschijnen? Of hij wel wist hoe boos en teleurgesteld zijn oom in hem was? En of hij wel besepte dat zijn toekomst aan een zijden draadje hing...

En zo begon David toch weer naar zijn werk te gaan, naar zijn kantoortje in die glimmende kantoortoren van Dench Corporation. Het was in een bepaalde zin zijn redding geweest, ten minste voor even, want door zich in te graven in zijn werk, kon hij in ieder geval tijdelijk zijn persoonlijke leven vergeten. Overdag studeerde hij intensief op tal van onderwerpen, zoals op de fracking-technieken die bij de nieuwe gas-concessies in Canada zouden worden gebruikt en kon hij alle andere gedachten uit zijn hoofd weg drukken. Op dit soort werkdagen had hij soms zelfs het gevoel gehad dat hij zijn leven weer aankon en het misschien allemaal wel weer goed kwam. Maar als hij dan 's avonds thuis kwam in zijn lege appartement, dan besepte hij weer dat Cochrane inderdaad gelijk had: zijn leven hing aan een dun draadje...

“... dus wat denk je ervan?”

David schrok op en begreep dat Buddy hem een vraag had gesteld. Hij probeerde een antwoord te formuleren, maar Buddy was hem voor.

“ Fantastisch, natuurlijk vind je dat!” Hij glom van oor tot oor, toen hij de grote bladen met kleurenfoto's uitspreidde over de tafel. Ze toonden gedetailleerde beelden van de bodem van Lake Powell, “Je moet het met me eens zijn dat als we zo jouw grot niet terugvinden, we het nooit meer vinden!” Zijn vinger gleed al over de kaart, “Even kijken, we zoeken een ellipsvormige vallei, toch? Dat moet een eitje zijn!”

David moest lachen en werd plotseling vervuld van dankbaarheid. Wat had het leven toch soms wonderlijke verrassingen voor je in petto! Want dat hij uitgerekend op een kampeerterrein even buiten het stadje Blanding, Utah, dat

vol stond met kampeerauto's net als het zijne, juist iemand Buddy Shorto had getroffen, was toch wel bijzonder. Hij was een geschenk uit de hemel, want in Buddy had hij iemand gevonden waarmee hij alles, inclusief de reden van zijn bezoek aan Utah, had kunnen delen. En dat had David ontzettend nodig gehad. Hij realiseerde zich maar al te goed dat als hij Buddy niet tegen het lijf was gelopen, hij er nu waarschijnlijk een stuk minder goed bij zou zitten en misschien hier wel was geïmplodeerd van eenzaamheid.

"Je bent geweldig, Buddy", zei David.

"Bedank me maar als je de schat uiteindelijk boven hebt gekregen", zei Buddy, die hier nog iets aan wilde toevoegen, tot hij werd onderbroken door zijn nijdig zoemende mobiele telefoon. Hij nam op, sprak enkele snelle woorden in zijn aftandse Sony-Ericsson, en verbrak weer de verbinding.

"De Ijskoningin heeft gevraagd om mijn onmiddellijke aanwezigheid", deelde hij met rollende ogen aan David mee. Hij bedoelde natuurlijk zijn vrouw Cathy en ondanks de weinig flatteuze bijnaam wist David inmiddels maar al te goed dat die twee een onafscheidelijk koppel vormden. Hij had nog nooit een stel ontmoet dat zo goed bij elkaar paste.

David was nog steeds geïntrigeerd door wat Buddy over zijn eigen leven had verteld. Tot een klein jaar geleden waren hij en zijn Cathy een keurig stel geweest met een eigen zaak, een IT-bedrijf. Maar door onvoorziene tegenslagen en de crisis hadden ze zichzelf diep in de schulden gewerkt. Het was zoveel Amerikanen gebeurd, maar Buddy en Cathy hadden gekozen voor een wel heel onorthodoxe aanpak: ze hadden al hun schepen achter zich verbrand en hadden, met de specifieke technische kennis die Buddy had, voor zichzelf twee nieuwe, valse identiteiten gecreëerd. En sinds die tijd reisden ze al jaren rond in hun trailer, als moderne nomaden...

"*You're excused*", lachte David, "ik red me wel vanaf hier!"

"Als je maar niet de hele dag in deze bedompte camper zit", zei Buddy terwijl die zich onder het tafeltje vandaan worstelde, "bleekneuzerige studentjes als jij zouden eens wat vaker buiten moeten komen. Daarom verplicht een biertje drinken op mijn zonneterras om vier uur vanmiddag!"

"Check, ik zal er zijn", zei David en hij salueerde naar zijn vriend, die knipoogde, het deurtje van de camper opengooide en naar buiten stapte, de verzengende hitte van de woestijn in.

Die zelfde nacht nog vond David een vallei die perfect voldeed aan de omschrijving van oom Sterling. De vallei, natuurlijk inmiddels niet meer dan een verdieping in de rotsbodem van Lake Powell, had hele regelmatige ronde wanden en had in totaal een bijna volmaakte ellipsachtige vorm. Met de opening

aan één zijde, kon hij zich enigszins voorstellen waarom Kermit Dench het destijds gehad had kunnen aanduiden over een omega-vorm.

David voelde zijn hart in zijn keel bonzen en had de behoefte om te schreeuwen van opwinding en om daarna meteen naar de trailer van Buddy te rennen om met hem zijn vondst te delen. Maar hij deed geen van beide. Hij bleef zitten en probeerde zichzelf te kalmeren. Met branderige ogen van vermoeidheid bestudeerde hij de directe omgeving op iets wat de ingang van een grot zou kunnen zijn, maar hij vond niets. Zoals zijn oom al had gezegd, was de ingang van de grot goed verborgen achter een overhangende rots. Juist omdat hij dus geen ingang van een grot vond, werd hij gesterkt in de overtuiging dat hij de plek van de schat gevonden had.

David wreef in zijn ogen en liet de consequenties op zich inwerken. Morgen al kon hij met Buddy duikspullen en een boot huren en de locatie onderzoeken. En binnen minder dan een dag zouden ze al de eigenaar kunnen zijn van een enorme goudschat! De consequenties hiervan stormden door zijn hoofd. Met de goudschat zou hij triomfantelijk kunnen terugkeren naar San Francisco. Hij zou de twee zadeltassen voor oom Sterling op de grond kunnen gooien en vervolgens de erfenis opeisen. Dench Corporation zou dan van hem worden, dat kon oom Sterling onmogelijk nog aan hem weigeren!

Hij merkte dat het idee hem opwond om erfgenaam te kunnen worden van één van de grootste bedrijven in de Verenigde Staten, die nog in private handen was. Wie niet? En hij was ook eerzuchtig genoeg dat hij genoegdoening wilde voor de manier waarop zijn oom hem twee jaar lang feitelijk gekleineerd had. Het vooruitzicht dat hij nu degene was die aan het langste eind trok, vervulde hem van een grimmig soort blijdschap. Eindelijk zou hij dat ouwe gemene loeder van zijn oom er eens onder krijgen!

“Yes”, gromde David in zichzelf terwijl hij op het formica tafeltje sloeg met een gebalde vuist, “yes.” En toen, na een korte tijd, herhaalde hij de mantra nog een keer, maar schreeuwend zo hard hij kon: “Yes!” Iedereen op het RV-park moest hem gehoord hebben, maar dat maakte David niets meer uit. Hij voelde zich opeens de koning te rijk, alsof hij de goudschat al in zijn bezit had.

De zon begon al onder te gaan, toen David een dag later in zijn duikuitrusting door Buddy vanuit het water op de boot werd gehesen. De boot was een zodiak, die ze ergens midden op Lake Powell voor anker hadden gelegd. De boot lag er hier eenzaam dobberend bij, in het kolossale rood getinte rotslandschap dat aan de onderzijde geflankeerd door het blauw van het water en aan de bovenzijde door het nog veel helderder blauw van de wolkeloze lucht. De nog steeds fel brandende zon werd weerkaatst op het bijna bewegingloze wateroppervlak en

de rode rotsen aan de waterrand wierpen er schaduwen op die snel langer werden.

David deed nijdig zijn ademautomaat uit en slingerde zijn duikmasker de boot in, "Het in zinloos, Davey", zei Buddy, die er zeldzaam bedroefd uitzag terwijl hij David van zijn luchtfles bevrijdde, "Hou toch alsjeblieft op, je bent de hele dag al zo veel onder water geweest!"

David kon zich alleen maar verder de boot in slepen en vervolgend hijgend op zijn rug neervallen. Hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen dansen. Misschien kwamen die door de vermoeidheid, maar even goed konden ze de fysieke uitwerking zijn van de enorme teleurstelling die hem overspoelde.

Hij had namelijk gefaald. Geen grot. Geen goudschat. Helemaal niets. Dat was de trieste balans van deze traumatische dag.

"En ik wist het zo zeker...", hijgde David zwak.

"Maar ik ook natuurlijk", zei Buddy, die David's zwemvliezen voor hem uitdeed met een bezorgde gepijnigde frons op zijn gezicht, "ik had het je ook zo gegund!" David zei niets en liet zich krachteloos wiegen in de lichte golfslag van het meer. "Laten we het anker hijsen en hier weggaan. Dan zijn we nog net voordat het donker invalt terug in de haven", stelde Buddy voor.

David kon alleen maar een korte grom uitstoten, die Buddy blijkbaar interpreteerde als een instemming, want even later kwam de motor tot leven en begonnen ze zich te bewegen. Weg van deze plek waarvan ze zo hadden gehoopt er een goudschat te vinden...

IV. Het Goud van Maximiliaan

De volgende ochtend werd David wakker uit een korte, onrustige slaap in de kille wetenschap dat hij vandaag nog zou vertrekken uit Blue Mountain RV Park. Hij worstelde zich omhoog uit zijn bed en zag op de klok dat het nog maar half zes was. Dit betekende hij dat hij nog minstens twee uur de tijd had om zich gereed te maken voor de reis, voor Buddy en Cathy normaliter zouden ontwaken. Dat kwam hem goed uit, want hij had niet meer de bedoeling afscheid van hem te nemen. Niet omdat hij dat niet wilde en ook niet omdat hij niet wist dat hij hen ten minste dat verschuldigd was, maar omdat hij besepte dat hij er gewoon niet de kracht voor had. Alhoewel hij zichzelf erom zou haten dat hij zo stiekem zou vertrekken, wist hij dat hij niet anders kon...

Snel en gejaagd ruimde hij de noodzakelijke spullen op, zoals het spaarzame tuinmeubilair dat was uitgestald voor zijn camper. Hij koppelde de stroom- en wateraansluiting af en leegde het chemische toilet. Binnen een half uur was hij al

zover om te vertrekken. De motor van zijn camper startte in één keer en hij dankte prevelend Vrouwe Fortuna. De camper zette zich in beweging en hij probeerde zo weinig mogelijk gas te geven, om alle andere bewoners van het park (en dan natuurlijk met name Buddy) niet te wekken. Maar hij bereikte zonder enig teken van leven vanuit één van de andere trailers de entree van het park. De huur van zijn plaats had hij voor enkele weken vooruit, dus ook wat dat betreft was er geen enkel beletsel het Blue Mountain RV Park voorgoed achter zich te laten. Zich dwingend niet meer om te kijken draaide hij met de camper de weg op en reed weg in noordwaartse richting, terug naar San Francisco...

De rit door het desolate woestijnlandschap verliep in een waas en David's geest zakte diep weg in gedachten. Hij dacht eraan wat oom Sterling zou antwoorden, als hij hem zou meedelen dat hij de goudschat niet gevonden had. Zou hij nog een tweede kans krijgen? Of zou hij direct ontferd worden? Hij durfde er niet verder over na te speculeren, maar voelde wel een toenemende woede en onmacht in zichzelf opborrelen, die zich richtte op zijn harteloze en veeleisende oom. Wat was hij toch voor een klootzak, dat hij zo met zijn enig overgebleven familie had gesold? Hij was bijna alsof hij hem moedwillig te gronde wilde richten! David besepte ook dat hij het gewoon niet begreep. Waarom was het er die ouwe Sterling sowieso zo aan gelegen om aan die familiebanden vast te houden? Want dat paste helemaal niet bij zijn emotieloze, afstandelijke aard...

David moest denken aan hoe Sterling Dench zich had gemengd in het leven van zijn moeder Maisie. Zij was in 1940 geboren en was in haar eerste levensjaren nog verzorgd door haar moeder, tot die tijdens 'The Battle of Britain' was omgekomen. Maisie was uiteindelijk terecht gekomen in een weeshuis, waar ze tot haar 16^e levensjaar had doorgebracht onder redelijk Spartaanse omstandigheden.

Tot opeens op een dag er een rare, gedistingeerd geklede man op de stoep had gestaan van het weeshuis. Het bleek een rijke industrieel uit Amerika te zijn, ene C. Sterling Dench, die de zorg wilde opnemen voor zijn halfzus, die hij pas na lange nasporingen had teruggevonden. Het leek wel een verhaal van Dickens, want het arme weesje Maisie werd vervolgens meegenomen naar Amerika en kwam hier onder de hoede te staan van haar steenrijke, twintig jaar oudere, halfbroer.

Het had een sprookje kunnen zijn. Maar al snel bleek het niet bepaald te boteren tussen de beide bloedverwanten. Sterling was een serieuze, hardwerkende man die zichzelf torenhoge normen oplegde en hetzelfde verwachtte van iedereen om hem heen, dus ook zijn halfzusje. Maar Maisie kon absoluut niet aan zijn eisen

voldoen, en wilde dat ook helemaal niet. Zij was van nature een ongecompliceerd meisje dat zonder enige ambitie in het leven stond en zich alles even blij gemoed liet overkomen. En zo botste het geregeld in Huize Dench, een statig koloniaal pand in het centrum van San Francisco, waar Sterling Dench woonde voor hij zich eind jaren tachtig terug trok in Miramar Manson.

Gelukkig rolde Maisie in diezelfde tijd (met hele matige cijfers) van haar high school, en kon Sterling er voor zorgen dat ze werd aangenomen op de University of San Francisco, de USF. Dankbaar voor die kans, ging Maisie meteen op kamers wonen in een studentenhuus en vanaf dat moment verwaterde al snel het contact tussen broer en zus. Alhoewel Sterling Dench haar trouw een riant toelage bleef betalen, zagen ze elkaar nauwelijks nog. En dat was ook maar beter zo, want de oude Sterling had grote moeite met de wijze waarop Maisie haar leven inrichtte. Op de universiteit was ze vooral aan het flierefluiten en ze deed vier jaar over het curriculum van één jaar. Het werd allemaal nog erger, toen ze vanaf het prille begin halverwege de jaren zestig betrokken raakte bij de jeugdbeweging die vanuit San Francisco de wereld zou veroveren: de *Flower Power*. Het gedachtengoed van deze beweging sloot perfect aan bij de belevingswereld van Maisie, die zich al jaren in zelfgemaakte fleurige jurken was begonnen te hijsen en allang de verlokkingen had ontdekt van de marihuana. De oude Sterling moest het allemaal van een afstand met afgrijzen hebben bekeken, maar alhoewel hij zich nooit meer verwaardigde zich met Maisie in te laten, verbrak hij nog steeds niet alle banden en bleef hij haar toelage gewoon betalen. En de misschien ergens wel principiële, maar vooral gemakzuchtige Maisie liet zich dit zonder morren wel gevallen en leefde op deze wijze haar comfortabele en ongecompliceerde leventje, temidden van alle hippies, die haar steeds meer als een soort oermoeder waren begonnen te beschouwen.

Er was misschien nooit meer sprake geweest van enige toenadering tussen broer en zus, als Maisie niet op gevorderde leeftijd toch nog zwanger was geworden en vervolgens op haar veertigste nog beviel van een zoon: David natuurlijk. Maisie had haar broer meer dan tien jaar niet gezien, maar toen opeens stond hij weer voor haar: in haar ziekenhuiskamer, toen ze juist haar pasgeboren baby in haar armen wiegde. Vanaf dat moment was Sterling zich opeens weer veel nadrukkelijker gaan bemoeien met het leven van zijn zus en hij had vanaf David's geboorte een belangrijke rol gespeeld in zijn opvoeding.

Veel belangrijker in ieder geval dan de rol van David's eigen vader, Randy DeWitt. David had hem zelfs nooit bewust gekend, omdat hij was gestorven toen de kleine David nog maar vier jaar oud was. Hij wist alleen wat zijn moeder en oom over hem hadden verteld. Volgens zijn vergevingsgezinde en zachtaardige

moeder was zijn vader in de kern een lieve man, maar was hij helaas volstrekt teleurgesteld door het leven, kon hij slecht omgaan met alcohol en leidde dit beide tot helaas soms vreselijke woedeaanvallen. Het oordeel van oom Sterling was veel harder en eenduidiger: Randy DeWitt was een complete nietsnut, een hersenloze kinkel en het was voor iedereen beter dat hij zo vroeg was gestorven. David wist niet wat hij ervan moest denken, maar hij had altijd gedacht dat oom Sterling's harde oordeel over zijn vader in ieder geval aangaf dat hij echt gaf om zijn familie. Niet voor niets had oom Sterling geregeld voor hem dat hij naar de beste scholen kon. En hij was ook, veel meer dan David's moeder, degene die trots was als David zijn goede schoolresultaten had kunnen tonen...

David besepte dat zijn oom misschien wel zo gaf om zijn familie, omdat zij de enigen waren die in enige mate hem te na stonden, in een wereld waar hij zich voor het rest volledig van had afgezonderd. En hoezeer zijn eigen familie hem ook tegenviel en niet kon voldoen aan zijn eisen -Maisie voorop, maar David zelf helaas ook-, hij bleek toch die band niet te willen verbreken.

Misschien knaagde het ook wel bij de oude Sterling dat hij vreesde dat alle rijkdommen die hij had opgebouwd, aan niemand kon nalaten. Dat alles wat hij opgebouwd had, bij zijn dood zou ineensstorten; dat al zijn harde werk zinloos was geweest. David realiseerde zich dat zijn oom misschien hem wel net zo nodig had, als hij hem...

Peinzend staarde David voor zich uit over de verlaten weg, die als langs een lineaal getrokken, kaarsrecht door de desolate leegte van de woestijn liep. Hij besepte hoe weinig hij nog steeds van zijn eigen oom begreep. Hij was hem altijd blijven beschouwen als de keiharde zakenman die over de ruggen van anderen zijn fortuin maakte. Een gewetenloze en emotionele man die het niets kon schelen dat er misstanden plaatsvonden in zijn bedrijven, zoals al die milieuvervuiling die ze veroorzaakten. In die zin paste het verhaal dat zijn oom hem een kleine maand geleden had verteld, perfect in dat plaatje. Dat hij toen al bergrivieren vergiftigd had met dat midatine om goud te vinden, samen met die Kermit Dench.

Kermit Dench, daar had je die naam weer. David had de laatste tijd nog diverse malen nagedacht over het verhaal hoe zijn oom op het goud van Maximiliaan was gestuit, maar waar hij het meeste op bleef kauwen was op die personage Kermit Dench. Wat had die Kermit toch in de jonge Sterling losgemaakt, dat die zelfs tientallen jaren later nog met zoveel genegenheid over hem sprak? Verdorie, zelfs diens achternaam had aangenomen toen hij zich had gevestigd in San Francisco...

David bedacht zich opeens iets en door de schok had hij even moeite om de controle over het stuur te houden. Hij liet zijn voet van het gaspedaal gaan, drukte op de rem en stuurde zijn camper de berm in. Toen deze tot stilstand was gekomen, drukte hij zijn vingers tegen zijn ogen en ademde diep in en uit. Waarom had hij dit niet eerder ingezien? Want wat hij opeens in zag, was dat de oude Sterling op precies dezelfde melancholieke en droevige manier had gesproken over Kermit, als hij tegen Buddy had gesproken over zijn verloren liefde Cory.

Het was alsof opeens de puzzelstukjes in elkaar vielen en David was verbijsterd dat hij het nu pas begreep. Natuurlijk: de jonge Sterling en Kermit waren geliefden geweest! Dáárom was het voor hen beide zo'n gelukkige tijd geweest toen ze samen, ongehinderd door iemand anders, door de wildernis trokken. Daarom had hij Kermit op zo'n voetstuk gezet en ook daarom was Sterling na Kermit's dood geworden wat hij geworden was: een kille, afstandelijke eenling waarin het vermogen nog ooit iemand lief te hebben was geknapt nadat zijn geliefde in zijn armen was gestorven...

David begreep opeens nog iets. Over die vier cowboys die Kermit en Sterling hadden beschimpt, hen alles hadden afgenomen en in hun ondergoed de woestijn in hadden gejaagd. Opeens wist David met zekerheid dat de cowboys hen moesten hebben betrappt toen met elkaar hadden liggen te vrijen. Hoe had Sterling dat ook alweer genoemd? Dat ze "behaaglijk in hun tent" hadden gelegen, iets dergelijks. Hij had de waarheid, dat ze waren betrappt als 'vieze homo's', zo diep verstoep, dat hij het misschien zelfs voor zichzelf was gaan ontkennen!

"Schenk ons nog eens in, David. En nu niet van die nicherige bijna lege glaasjes", had de oude Sterling die avond tegen hem gezegd en pas nu begreep David hoe hij dit moest interpreteren: als de woorden van een ongelooflijk eenzame man die zelfs zichzelf ontkende.

David voelde zijn hoofd tollen en hij wankelde de camper uit. Nadenkend liep hij de zinderende hitte in van de woestijn. Zijn hoofd tolde en hij zag opeens in hoezeer hij eigenlijk leek op zijn oom, of hij het nu wilde of niet. Beide waren ze ambitieuze, serieuze jongemannen geweest, intelligent en hardwerkend. Ze waren allebei verliefd geworden op een jongen en in beide gevallen was het vreselijk verkeerd gegaan. En beiden worstelden ze nog steeds met hun homoseksuele geaardheid, want allebei hadden ze het lange tijd verdrongen, nee: verdrongen ze het nog steeds...

David probeerde zich meer te herinneren over hoe zijn oude oom had gesproken over Kermit Dench tot hem iets anders inviel. Over dat zijn oom had verteld dat

hij dagenlang had gewerkt aan diens graf, stenen vanuit de wijde omgeving opstapelend aan iets wat waardig genoeg moest zijn voor zijn dierbare vriend. Opeens zag hij in dat hij tot nu toe steeds de verkeerde plek gezocht had. Hij had gezocht naar een omega-vormige vallei, maar hij had moeten zoeken naar de resten van een groot graf!

David slaakte een ronkende vloek en rende terug naar de camper. Koortsachtig zocht hij hier naar zijn kaarten, die hij daarna in een slordige rol meenam naar buiten en rondom hem heen neerkwakte over de rotsgrond. Ingespannen begon hij de kaarten te bestuderen en binnen een uur had hij gevonden waar hij naar had gezocht. Meteen hierna ruimde hij al zijn kaarten weer op, ging hij weer achter het stuur zitten van de camper, startte de motor, en keerde om op de weg. Zijn zaken in Utah waren nog verre van afgerond!

De volgende dag bevond hij zich opnieuw op Lake Powell, nu in een grotere boot, maar wel helemaal in zijn eentje. Toen hij was terug gekeerd op Blue Mountain RV Park, bleken Buddy Shorto en zijn vrouw te zijn verdwenen. Had het te maken met hem? Waren ze teleurgesteld in hem? Of waren zij ook van plan geweest om weer verder te trekken? Hij wist het niet en zou het ook niet te weten komen, want niemand wist waar ze naar toe waren en hij was zo dom geweest nooit ergens het nummer van Buddy's cell-phone te bewaren.

Er had niets anders op gezeten dan om zelf aan de slag te gaan. Hij had alle benodigde apparatuur bij elkaar gesprokkeld en had hierna net zo lang gezocht tot hij een flinke voormalige vissersboot had gevonden die voorzien was van een stevige lier. Met veel overredingskracht en het laatste van zijn geld, had hij de eigenaar ertoe kunnen bewegen de boot voor een dagje te verhuren, en toen was hij uitgevaren naar de plek die het GPS-systeem hem aangaf.

Op een enkel voorbijvarend recreatievaartuig na, was het meer wederom zo goed als verlaten, toen David zich in de duikuitrusting hees en onder water ging. De plek die hij op de onderwaterkaarten had gevonden, bevond zich op minder dan 10 meter diepte. Boven de waterspiegel was het niet meer dan een klein baaitje, dat slechts in hele globale zin nog iets weg had van een Omega-teken. Misschien was er een deel ingestort, bedacht David zich, of misschien had Sterling wel zelf zijn herinnering van zijn Omega-vallei mooier ingekleurd dan die in werkelijkheid was geweest. Maar hoe dan ook, midden op de bodem van dit baaitje, bevond zich een enorme stapel stenen die tezamen een bijna volmaakte cirkel vormden. Als je niet wist wat je zocht, dan keek je erover heen, maar als je dat wel wist, dan kon je niet meer ontgaan dat dit door mensenhanden moest zijn gebouwd.

Sterling had inderdaad een waardig graf voor Kermit gebouwd. David dook langs de opgestapelde stenen in de onberedeneerde verwachting ergens nog de botten te zien van de begravenen, maar natuurlijk vond hij niets.

David bewoog verder in het trage bewegingen van de diepzeeduiker en gleeed langs de rotswanden. In zijn hoofd had hij altijd gedacht dat de grot zich aan de rechterkant van de vallei had bevonden en daarom zwom hij deze kant op. Hij vond vrijwel meteen wat hij vond. Een spleet in de rotsen, die net breed genoeg was om te passeren. En hierachter bevond zich een grot die aanmerkelijk hoger was dan hij had gedacht. Een groot deel ervan bevond zich boven de waterspiegel en David bewoog zich omhoog tot zijn hoofd uit het water kwam. Hij haalde de ademautomaat uit zijn mond en deed zijn duikmasker omhoog. Hij bevond zich in een kathedraalachtige ruimte, die schaars werd verlicht door smalle strepen zonlicht die zich door spleten in de rotswand persten. Hij ademde in en merkte dat de lucht geenszins bedompt aanvoelde. Na enkele momenten te hebben genoten van de rust, deed hij zijn masker weer op en dook weer naar beneden.

Hij was er echt, de schuilplaats van de gebroeders Sisters, dat wist hij nu zeker. In het schaarse licht zag hij een sterk verweerde, half ingestorte tafel, enkele opzij geworpen stoelen en een stuk verderop iets wat heel goed een geïmproviseerde keuken zou kunnen zijn geweest. Even verwachtte hij ook de drie skeletten te vinden van de broers, maar toen bedacht hij zich dat zijn oom de lijken had "opgeruimd". David zwom verder en toen zag hij opeens iets blinken.

Natuurlijk waren het de zadeltassen die hij zocht. Door de jarenlange blootstelling aan water was het leer gebarsten en was een groot deel van de gouden munten eruit weggegleeden. Maar dit was onmiskenbaar de goudschat die hij zocht. David pakte één van de gouden munten op en herkende duidelijk de beeltenis van Aartshertog Maximiliaan. De adellijke Europeaan die zo dom en verwaand was geweest om het keizerschap van Mexico te aanvaarden en die nog geen drie jaar later, in 1867 (David had het allemaal uitgezocht tijdens die lange doorwaakte nachten van de laatste weken), door Mexicaanse vrijheidsstrijders was vermoord.

Hij had het gevonden, het Goud van Maximiliaan. Eindelijk!

Die avond was David terug in zijn camper op Blue Mountain RV Park. Bewegingloos lag hij op zijn bed, geradbraakt als hij was van de inspannende dag.

Helemaal in zijn eentje had hij met behulp van de lier en kratten waarin normaliter vis werd verscheept, al het goud op de boot weten te laden.

Vervolgens had hij de kratten toegedekt met oude zeildoeken, voor hij was teruggevaaren naar de haven in Bullfrog Bay. Daar had hij kans gezien om de kratten met goud ongezien naar zijn camper over te hevelen, met spieren in zijn armen die het inmiddels hadden uitgedild van vermoeidheid. Maar hij had het gered en hier lag hij nu, op bed, terwijl naast hem op de vloer in de camper vier kratten stonden, elk tot de nok toe gevuld met gouden munten.

Hij had inmiddels de inhoud van één van de kratten geteld, en alleen die al bevatte zeker 300 gouden munten. In totaal waren er dus zeker 1.200 munten en uitgaande van de waarde die nu aan deze munten werd toegekend, een astronomische vijftienduizend dollar per stuk (ook dit had David natuurlijk al lang uitgezocht in de afgelopen weken), vertegenwoordigde deze verzameling gouden munten een waarde van een ongelooflijke 18 miljoen dollar. Het was veel meer dan hij had gedacht en gehoopt had.

David liet zich zuchtend achterover zakkend op het matras en prevelde als een soort mantra eindeloos dit bedrag, maar hij kon het nog steeds niet bevatten. Elke sterveling zou met dit bedrag een nieuw leven kunnen beginnen... Zo ook oom Sterling, die zelfs met slechts de helft van deze hoeveelheid goud zestig jaar geleden de basis had gelegd voor zijn zakelijke imperium in San Francisco. David merkte opeens dat zijn wangen nat waren. Hij huilde van blijdschap, maar ook van opluchting, beseftte hij: de opluchting dat er zich nu eindelijk in zijn leven iets ten goede leek te keren. Met deze schat kon hij zich eindelijk bewijzen tegenover zijn oom en hiermee zou zijn bedje voor altijd gespreid zijn. Hij zou een kolossaal zakenimperium erven. Miljardair worden! Hij zou gelouterd terugkeren in San Francisco!

Maar hoe langer David hier over nadacht, hoe meer de gedachte hem begon tegen te staan. Het idee om naar San Francisco terug te keren, was helemaal niet zo aantrekkelijk. Hij had er niets meer te zoeken en heel veel in die stad zou hem pijnlijk blijven herinneren aan zijn tijd toen hij nog samen was met Cory. Hij zou natuurlijk kunnen proberen met al dat geld en dat herwonnen zelfvertrouwen om Cory voor zich terug te winnen, maar hij hoefde maar hun pijnlijke breuk terug te halen om te beseffen dat die niet meer te repareren viel.

Maar wat zocht hij dan in San Francisco? Zag hij zichzelf echt in de rol van de tycoon, zoals Sterling Dench dat was? De baas van een enorm bedrijf. Had hij daar sowieso wel zin in? Met alle goede veranderingen die hij zou kunnen doorvoeren (het stopzetten van de fracking-activiteiten, het invoeren van een stringent milieubeleid) zou het bedrijf toch nooit iets worden dat echt als iets van hem zou aanvoelen. En zou hij worden geaccepteerd? Hij gruwde opeens van de gedachte de bestuursvergaderingen te moeten gaan voorzitten, omringd door haviken als MacAllister Cochrane, waarvoor hij het waarschijnlijk nooit goed zou

kunnen doen. Er zouden ongetwijfeld conflicten ontstaan en ze zouden vanaf Dag Eén aan zijn stoelpoten zagen. Was dat echt wat hij wilde?

Opeens beseft David dat hij ook een heel andere optie had. Met dit goud had hij ook de mogelijkheid om zelf helemaal ergens anders een nieuw leven te beginnen, onafhankelijk van wie dan ook. Waarom liet hij zijn oom, die ouwe klootzak, niet gewoon verrekken? Hij had hem niet nodig, hij had immers zijn goudschat al! Waarom zou hij zich verplicht voelen iets verschuldigd te zijn aan Sterling Dench? Was hij niet de afgelopen jaren door hem aan het lijntje gehouden? Was er niet nodeloos met hem gesold? En werd het niet tijd die ouwe klootzak in gelijke munt terug te betalen?

Er viel David opeens iets anders in. Een denkbeeld dat zijn moeder wel eens tegen hem had geuit over haar oude broer en dat hij altijd als absurd terzijde had geschoven. Maisie verafschuwde haar broer evenveel als anderom en had zelfs een keer verteld dat ze hem ervan verdacht diverse moorden te hebben gepleegd. Niet de drievoudige moord op de gebroeders Sisters natuurlijk, want daar had ze nooit iets van geweten, maar wel de moord op zowel Sterling's eigen vader als die van David, Roddy en Randy.

“Als je er over nadenkt, dan kan het niet anders. Ga maar na”, had Maisie tijdens een van die gelegenheden gezegd, “is het toeval dat Sterling in dezelfde tijd uit Engeland weg ging als zijn vader stierf? Het was 1939, vlak voor de oorlog en Sterling heeft er nooit over gelogen dat hij in Londen zijn eigen vader, Sir Roddy Attlington, weer was tegengekomen? Wat nou als hij toen zijn vader heeft betrappt terwijl die net lag te rollebollen met een van zijn maîtresses? En wat als hij in een vlaag van woede en afschuw toen zijn eigen vader vermoord heeft?” David had het idee verworpen als absoluut verwerpelijk, maar zijn moeder had volhard in haar standpunt: “En denk er dan eens aan dat ik een klein jaar erna geboren werd, in 1940. Het is niet onmogelijk dat die maîtresse waarmee de oude Sir Roddy in bed is betrappt, mijn eigen moeder was! Eeuwig zonde dat ik het haar nooit heb kunnen vragen...”

“Maar dat is toch volstrekt belachelijk”, had David uitgeroepen, alhoewel hij beseftte dat de jaartallen naadloos op elkaar aansloten. En hij had zich opeens nog iets anders bedacht: dat Sterling misschien zijn halfzusje jaren later uit het weeshuis gehaald uit een schuldgevoel over het gebeurde in 1939! Het was een krankzinnige theorie, maar de puzzelstukjes pasten wel...

“En dan je eigen vader dan, Randy”, ging zijn moeder onverstoorbaar door, “ik hoef jou niet te vertellen hoezeer Sterling hem verachtte. En natuurlijk, hij was ook slecht voor me. Ik moet zelfs zeggen dat ik er niet heel rouwig over was dat hij een paar jaar nadat jij was geboren, overleed aan een alcoholvergiftiging.”

David had geknikt, tot zover was er niets nieuws. Maar hij had begrepen waar zijn moeder heen wilde en had haar gedachte af gemaakt: “Wat nou als Randy niet zichzelf heeft doodgedronken, maar dat iemand hem een handje heeft geholpen...?”

“Juist”, had zijn moeder geroepen.

“Je bent gek”, had David destijds geroepen en hiermee de discussie beëindigd. Maar opeens was hij daar helemaal niet meer zo zeker van.

David besepte, hier nu krachteloos uitgestrekt op het bed in zijn camper, dat als Sterling Dench inderdaad een meervoudig moordenaar was, hij het des te meer verdiende om alleen en zonder familie te sterven. Hij moest worden gestraft.... Sterling mocht dan wel meer op David lijken dan hij ooit had gedacht, maar David besepte dat hij hem hiermee niet sympathieker ging vinden. En met deze gedachte in zijn hoofd viel hij uiteindelijk in slaap.

“Davey, hey Davey!”

David werd uit een verwarde, koortsachtige droom gewekt en wist even niet waar hij was. Maar hij kwam snel tot zinnen. Hij was nog steeds in zijn camper en naast zijn bed stond Buddy over hem heen gebogen. Op de wekkerradio zag hij dat het al acht uur in de ochtend was; hij moest als een blok hebben geslapen.

“Je hebt het gevonden”, lachte Buddy hem toe, terwijl hij armbewegingen maakte richting de kisten achter hem, “het goud!”

David lachte traag, nog steeds niet helemaal wakker geworden, “Ja, goed hè?”

Buddy pakte David bij zijn schouders en schudde hem door elkaar: “Goed? Dat is fantastisch! Hiermee kun je die ouwe oom van jou eindelijk eens even een poepje laten ruiken!”

David wist een glimlach te produceren en schudde zijn hoofd, “Nee, Buddy, dat ga ik niet doen. Ik ga niet terug naar San Francisco.”

“Wat bedoel je?”, vroeg Buddy verbaasd, terwijl die op de bedrand ging zitten.

“Ik heb andere plannen”, zei David kort. En hij besepte dat hij het opeens heel zeker wist. Ergens in de afgelopen nacht had hij opeens bedacht dat hij misschien nog steeds zijn oom Sterling niet goed had begrepen. Want wilde zijn oom wel dat hij nog terug kwam in San Francisco met het goud? Of kon het misschien zo zijn dat Sterling allang wist van zijn traumatisch beëindigde relatie met Cory en voorvoelde dat David’s leven op dezelfde manier leek mis te gaan als het zijne. Had oom Sterling hem misschien juist dáárom de opdracht gegeven het goud van Maximiliaan te vinden? Om hem hiermee een kans te geven zijn leven radicaal te veranderen, een nieuwe start te maken. En om niet te fouten te maken die hij zelf had gemaakt? Het idee dat oom Sterling zich zo empathisch zou tonen was

eigenlijk absurd, maar toch voelde David dat het wel eens waar kon zijn. En om die reden wist hij nu ook zeker wat hem te doen stond...

Hij richtte zich op en keek Buddy dringend aan; "Ik wil je hulp inschakelen, Buddy. En in ruil daarvoor geef ik je de helft van het goud. Ik wil dat je mij een nieuwe identiteit aanmeet. En ik wil dat je daarna al mijn sporen wist."

Buddy keek hem verbijsterd aan.

"Ik wil een nieuwe start maken", drong David aan.

Buddy keek hem indringend aan, tot hij begreep dat het David menens was. En toen brak zijn gezicht open in een lach.

"Dat zal ik voor je in orde maken, Davey! Weet je al hoe je wil gaan heten?"

David dacht lang na en zei toen; "Laat ik mezelf eens Maximilian Kingsley gaan noemen, dat lijkt me wel passend."

"Haha! Ik regel het, Max!", zei Buddy met ogen die glommen van plezier en hij sloeg David vriendschappelijk op zijn rug.

Einde

